

Fortsettelse af eneste Behandling af:

Forflag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1875 til 31te Marts 1876.

Mødet hævet Kl. 4, 40'.

128. Møde.

Mandagen den 3die Mai Kl. 7^{1/2} Aften.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Landstingets Formand har jeg idag modtaget: Forflag til Lov om en Forkængelse af Gyldigheden af Loven af 28de Marts 1871 om Voldsaagisten for Sukker, i hvilken der er foregaaet Forandringer i Form og Titel, med Anmodning om paany at forelægge den her. Den vil blive tilstillet det Udvalg, der har bestkæftiget sig med denne Sag.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var

Fortsettelse af eneste Behandling af:

„Forflag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1875 til 31te Marts 1876.“

Winther: Da jeg ikke er med i den Alliance, som nu har dannet et nyt Flertal i Thinget, vil jeg tillade mig et Par Ord angaaende min Stilling til denne Sag. Jeg skal da begynde med at sige, at jeg ønsker, at vi kunne komme til en Udgang af denne Strid, saa at vi ikke skulde blive trufne af den Ulfke, som det med Rette blev kaldt af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Kimestad), at faae en provisorisk Finantslov. Jeg anser en provisorisk Finantslov for at være en Omstyrning af Forsatningen, det er min Betragtning deraf. Jeg kan ikke se, at Folkethingets eller rettere sagt hele Rigsdagens Bevillingsmyndighed har nogen Betydning, dersom et Ministerium kan give en provisorisk Finantslov, naar der indtræffer Omstændigheder og Vanfæligheder, som det selv har fremkaldt, og naar Bevillingssystemet er blot et Skin, saa har jeg ikke noget Videre tilovers for Forsatningen. Smidertid forekommer det mig, at man idag og ogsaa iforgaars har talt og

med en vis Varme talt om en Situation, som vi dog vel kunne være nogenlunde sikre paa eller i ethvert Fald have grundet Naab om ikke vil komme tilstede, og at man har gjort dette, er efter min Mening lidt ueheldigt. Det synes mig, at flere af de Herrer, der have talt med en vis Varme om denne Sag, have forudsat, at Sagen i det Hele endnu engang kunde blive Gjenstand ogsaa for det andet Things Forhandling, og det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte idag, at det maaske kunde komme til en Overenskomst om det eneste brændende Spørgsmaal, der nu staaar tilbage, dersom Loven gik tilbage til Landstinget. Der har været megen Strid, om vi her vare i en Konflikt med Regjeringen eller med Regjeringen og Landstinget eller med Landstinget. For nogen Tid siden var der ligeledes en temmelig hidsig Strid om, hvad Landstinget mente, og der var Nogle her, der bleve antagne for at være et Slags Barometer derpaa, navnlig det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius), som dengang vidste saa bestemt, hvad Landstinget vilde. Maaske han ogsaa veed det endnu, og at denne Antydning af ham altsaa kan have en Betydning, som vi skulle lægge os paa Hjerte og ikke overse. Altsaa derfor mener jeg, at vi kunne tage det med Ro idag. Det er ikke min eneste Grund dertil imidlertid, at der er givet denne Udsigt af det ærede Medlem; men jeg støtter mig tillige til en simpel Betragtning af den Overenskomsts Resultat, som nu er bleven vedtaget her i Thinget. Jeg vil ikke, da jeg ikke har været med at slutte Alliancen, og da jeg har stemt for alle Punkter undtagen eet, sige Videre om, hvorvidt det er heldigt eller ikke, at en saadan Alliance er bleven sluttet. Det skal jeg ganske lade staa hen, og dersom den bærer gode Frugter, maa man lade den gamle Regel gjælde, at i Politiken er det godt, som bærer gode Frugter. Men det var det, jeg vilde sige, lad os engang se rolig paa, hvorledes Sagen foreligger, hvorledes Finantslovens Skikkelse nu er, og derpaa skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden. Jeg skal ikke tale om de smaa Spørgsmaal, der tidligere forsvandt aldeles og traadte i Baggrunden for de tre store Stridsspørgsmaal. Her er jo kommet et nyt Stridsspørgsmaal ind: Havskiferiet; men da jeg ser, at der i Landstinget har været Nogle, der vilde give de samme Penge under en anden Form, er det ikke noget egentlig Stridspunkt. Saa er der Rheatret. Der vil Landstinget have, at vi skulle eftergive Renten for i Nar og Udrag for Fremtiden, altsaa hele Gjælden strax. Nu forekommer det mig, at det umulig kan være et saadant Spørgsmaal, som kunde ryste Staten i dens Grundpiller, hvilken Afgjørelse det end fik; det forekommer mig at være svundet ind til en ren Bagatel. Thi de Herrer, som have foreslaaet dette her i Thinget: ikke iaar at eftergive Gjælden